

Kmaló večni mir imela
V mlinu urnim rezkih slin
Samogoltnih teh zverin.

Je pravlica se prosterla,
Carska hčerka de je vmerla! —
Tuži bedni car po njej,
Bolj še ženin Jelisej.
Ta na pot se naglo spravi,
Serčno znanca vse pozdravi,
Izroči se Bogu pred,
Ter nevesti mahne v sled.

Pa nevesta polna muke
Blodi v gojzdu, vije ruke,
Mrak se bliža, pozno je,
Do grašine ko prispè.
Lep nasprot ji pes prilaja,
Se raduje, smuka, raja,
Spremi jo na prag in čez,
Ponavljaje vedno ples.
Ona si pogum prebudi,
Se na stopnicah ne mudi,
Gre s pesam naprej, naprej,
Se približa vratam zdej.
Komaj kljuge se dotakne,
Tipu že zatik se vmakne,
Dvojne vrata se odpró,
Glej, dvorano lišpano!
Krog in krog sedala močne,
Zgor preproge clo istočne,
Mnogo je strani obéh
Kipov svetih ob zidéh.
Peč in krasna krog ležanka,

Kjer se v noči sladko spanka,
V sredi miza terdih desk,
Vse polikane na blesk.
Res le dom samoto kaže,
Pa naprava se ne laže,
Med ljudi de dobre je
Tu zadela priča vse.
V tem ko to jo je tažilo,
Ni nikogar zreti bilo,
Dom je sem ter tje obšla,
Več reči uredila,
Bogu je prižgala svečko,
Žarko ter zavkrila pečko,
Posteljo si naredí,
V njo počene in zaspi.

Zdaj se bliža čas obeda,
Vstane zunaj šum in zmeda,
Konjkov sedem vihra v dvor,
Svitlih kakor sonce skor.
Starši reče: Čudno, čudno!
Vse je čisto, vse priljudno,
Kdo olišpal je ta grad,
Vedel to bi grozno rad.
Daj, prijatelj, se prikaži,
Britko skerb nam utolaži,
Ako si postaran mož,
Oče nam al striček boš!
Ako v mladosti cveteči,
Bodi bratec nam ljubeči,
Ak si stara žena, mat
Bodi nam, ljubezni slad;
Ak krasna si divica,

Bodi mila nam sestríca,
Poravnano s tem bo vse,
Kakor nam spodobno je.
In carevna, lepa, mlada,
Stopi von, ne ravno rada,
Čislanje de skaže jim,
Nizko se pripogne vsim.
Prosi vljudno odpušanje,
De stopila je v njih stanje,
K njim de v gostje je prišla,
De-si ni povabljená.
Po besedah so spoznali,
Pred carevno de so stali,
Mizni prvi sedež ji
Starašina izvoli.

Berž jedí so nanosili,
Z vinom kupico nalili,
Na ponudnici vse to
Rah pomaknuli pred njo.
Nekaj hleba si je zbrala,
Kosček mali v usta djala,
Vina ni pokusila,
Ni ga bila vajena.
Tudi trud jo silno davi,
Mir želeča sercu, glavi,
Si izprosi izbico,
Rahlo počivalo z njo.
So v nadstropje jo peljali,
Tam nar lepši izbo zbrali,
Ji vošili sladko noč,
Ter hiteli skupno proč.

(Dalje prihodnjič.)

Slovensko slovstvo.

* Odbor družbe sv. Mohora naznanja, da darilo 150 gold. je prisojeno povesti „Žalost in veselje“; pisatelj je g. I. Podmilšak (Andrejčkov Jože). — Darilo 120 gold. je prisojeno delu: „Poljedelstvo s posebnim ozirom na domače pridelke“, spisal c. k. učitelj Iv. Tomšič. — Darila po 25 gold. vredna sta spoznana spisa: „Devica orleanska“ od prof. g. Umek-a, in povest „Hudobni sin“ od A. Jeglič-a. — Za leto 1870. so razpisana sledeča darila: a) dvesto goldinarjev za najboljšo povest v obsegu blizo pet tiskanih pôl, ktere naj se vzame tvarina, če je mogoče, iz domače zgodovine ali vsaj nasloni na-njo; celo djanje naj se tako razplete, da bode delo mikavno za mladež in slovensko ljudstvo sploh. Ako ne pride darila vredne izvirne povesti, podeli se sto goldinarjev najboljšemu prevodu kake zanimive nраво-podučne povesti v tem istem obsegu; b) sto in petdeset goldinarjev za najboljšo gospodarsko delo, na pr. o živinoreji, domačem gospodinjstvu ali o kakem drugem važnišem gospodarskem predelu (razun sadjereje, poljedelstva in čbelarstva) v obsegu blizo petih tiskanih pôl; c) sto goldinarjev za štiri krajše izvirne pripovedi, vsakej po 25 goldinarjev, v obsegu dobre $\frac{1}{2}$ tiskane pole; in d) sto goldinarjev za štiri krajše podučne spise raznega zapopadka, vsakemu po 25 gold. v obsegu dobre $\frac{1}{2}$ tiskane pôle. — Vsi spisi naj bodo prav lahko umevni in zanimivi, da bodo mladino in sploh priprosto ljudstvo slovensko pošteno razveseljevali ter mu um in srce požlahnovali. Vsi rokopisi naj se pošljejo družbi vsaj do 1. decembra 1869. l. brez podpisanega imena, ktero naj se v zapečatenem listu priloži; na rokopis, ki družbi pozneje dojde, ne bo se mogel ozir vzeti. Prisojena darila se izplačajo na Vodnikov dan (2. februarja) 1870. leta.

* Iz Trsta. — 26. dne februarja se bo tiskal, in pa po tem brzo razdelil drugi snopič mesečnika „Pod lipo.“ Se vé, da tistim, ki si ga niso še naročili, in si ga tudi do 25. dne omenjenega meseca ne naročé, se ne bo poslal. Ako želí tedaj še kdo imeti ta mesečnik, naj se blagovoljno oglasi ob pravem času. — Moje početje spoznajo vsi za dobro tukaj na Primorji, kjer se pa tudi prav lepo razprostira imenovani časnik, hvala Bogu. J. G. Vrdelski.

Dopisi.

Iz tržaške okolice 12. sveč. Δ. (Pripravljane za volitve v deželni zbor.) Včeraj so se zbrali v rojanski čitalnici župani in zaupni možje. Ko so se za volilni odbor ustanovili, izbrali so kandidata za vsak okraj (distretto) ter obljubili, da bodo na vse moči delali, da se za poslance volijo danes izbrani možje. Izbrali so za 1. okraj (Servola) g. Cegnarja; za 2. okraj (Rocol, Kadin, Lonjer) g. Zora; za 3. okraj (sv. Ivan, Skorkola in Kolonja) g. Piano-ta (al iz tega okraja je prišlo malo zaupnih mož, samo nekteri od sv. Ivana, zato se tukaj za gotovo ne vé, kako bo); za 4. okraj (Rojan, Greta, Barkola) g. Nabergoja; za 5. okraj (Opčina, Bane, Trebič, Padrič, Bezovica) g. Daneva. Gosp. Danev se je sicer kandidaturi odpovedal, al vendar se je nadjati, da, kakor drugekrati, tudi zdaj sprejme volitev. Za 6. okraj ni se mogel postaviti noben kandidat, in to zato ne, ker so možje samo iz Kontovela prišli, iz Proseka brez župana komaj dva, in iz sv. Križa nobeden. V tem okraji je nekoliko tacihi ljudi, ki sami sebe zatajujejo in zmirom z Lahí potegujejo, češ, da vse dobrote od Lahov uživajo; brž ko ne ti ljudje mislijo, da celó mana, ki je Izraelcem z nebes padala, bila je laška. Ti politikarji pač še ne čutijo ne, kdo da jih prav za prav za nos vodi. Ven-